

POSTANOWIENIE

18 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 18 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku A.K.

z udziałem A.K.1.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej A.K.1.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z 26 kwietnia 2022 r., II Ca 2527/17,

1) odrzuca skargę kasacyjną;

**2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni 5 400 zł
(pięć tysięcy czterysta) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

(A.G.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 26 kwietnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie z wniosku A.K. przy uczestnictwie A.K.1. o podział majątku wspólnego uchylił postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z 28 lutego 2017 r. i umorzył postępowanie w zakresie ruchomości objętych postanowieniem wstępnym Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z 20 listopada 2009 r. sygn. akt I Ns 1078/04/K, w brzmieniu nadanym postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z 22 grudnia 2010 r. sygn. akt II Ca 1147/10, pod numerem od 1.66. do 1.112.; w pozostałym zakresie zmienił zaskarżone postanowienie w sposób szczegółowo opisany w sentencji postanowienia Sądu Okręgowego.

Uczestnik A.K.1. wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w części oraz domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi wnioskodawczyni wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy m.in. wskazanie czy orzeczenie, od którego jest wniesiona skarga, zostało zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), a także sformułowanie wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Wynikający z art. 398⁴ pkt 1 k.p.c. obowiązek wskazania, w jakiej części wyrok zostaje zaskarżony, oznacza obowiązek precyzyjnego oznaczenia zakresu zaskarżenia. Ustawowy wymóg sporządzenia skargi kasacyjnej przez zawodowego pełnomocnika pozwala przyjąć, że w razie zaskarżenia orzeczenia sądu drugiej instancji w części, wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. jest spełnione tylko wówczas, gdy zakres zaskarżenia został oznaczony przez wskazanie konkretnych rozstrzygnięć, a jeżeli są ujęte w

samodzielnym punktach sentencji – sprecyzowanie, o które punkty (podpunkty, litery, tiret itp.) zaskarżonego orzeczenia chodzi (por. postanowienie SN z 14 stycznia 2016 r., II CSK 374/15).

Określenie zakresu zaskarżenia powinno być bardzo precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, ponieważ wyznacza ono granice zaskarżenia i wraz z podstawami kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i jego wnioski nie mogą być ustalane przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań (postanowienie SN z 25 maja 2022 r., I CSK 2645/22). Znaczenie tych wymagań i bezwzględny obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu w ramach procedury naprawczej stosowanej przy usuwaniu braków formalnych.

Tymczasem przedmiotowa skarga kasacyjna zawiera taki nieusuwalny brak, polegający na nieprecyzyjnym określeniu zakresu zaskarżenia. Uczestnik ograniczył się bowiem do wskazania, że zaskarża postanowienie Sądu Okręgowego w części dotyczącej: wynagrodzenia wnioskodawczyni za bezumowne korzystanie przez uczestnika z nieruchomości, przyznania nieruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego na własność uczestnika, rozliczenia zbytych przez uczestnika składników majątku wspólnego, rozliczenia poniesionych przez uczestnika kosztów utrzymania i eksploatacji lokali wchodzących w skład majątku wspólnego. Ten opisowy sposób określenia zakresu zaskarżenia jest wadliwy, gdyż nie odwołuje się do konkretnych jednostek redakcyjnych zaskarżonego orzeczenia ani konkretnych kwot. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego domyślanie się, zaskarżenie orzeczenia w jakiej części było zamiarem skarżącego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.,

z uwzględnieniem § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

[as]

(A.G.)